

SATUL DE VACANȚĂ DE LA SNAGOV

● A.C.R. A DEMARAT PE UN NOU DRUM ● PRIMUL SAT DE VACANȚĂ AL AUTOMOBILIȘTILOR ● AMĂNUNTE ● LOCURI PENTRU ALTE SATE

De la o vreme, mai în fiecare an turismul nostru se îmbogățește cu cîte un termen tehnic, desemnînd un nou gen de bază turistică. A intrat definitiv în obișnuință **campingul**, deși uneori se mai acordă acest nume și terenurilor în care nu ai loc pentru întins cortul cu care vii în circă; sînt tot mai numeroase **popasurile turistice**, pe ici pe colo cu căsuțe coborîte parcă din cărțile de povești; se înmulțesc **hanurile** reînviind tradiția zăbavelor la răscrucile drumurilor lungi; au apărut și **satele de vacanță**, mai întîi pe litoral pentru toți închinătorii moderni ai anticului Ra, dar — de curînd — și unul pentru automobiliști.

Realizat la Snagov-sat, în imediata vecinătate a complexului turistic care tot crește încercînd să facă față onorabil năvalei duminicale, satul de vacanță poartă firma Automobil Clubului Român, care prin această acțiune demarează pe un nou drum.

De altfel, trebuie să subliniem eforturile pe care A.C.R. le face anul acesta în scopul asigurării tot mai multor servicii membrilor săi, dornici și ei — ca și clubul — să-și strîngă rîndurile, să formeze o colectivitate. În așteptarea doritului club al automobiliștilor, care va da orizont și eficacitate cabinetelor înființate (tehnic, juridic și turistic) și va oferi prilejul unor reuniuni măcar săptămînale, satul de vacanță de la Snagov este binevenit și nu ne îndoim că va fi apreciat așa cum se cuvine.

În fond ce este și ce înseamnă acest sat?

Prin lăstărișul bătrînului codru de stejar al Gruiului se ramifică alei asfaltate de-a lungul cărora s-au amplasat 45 de căsuțe (a două locuri). Înecate de verdeață și liniște ele sînt adevărate oaze de răcoare. Deci minunate locuri de popas la sfîrșitul unei zile sau săptămîni în care urcușul termometrelor din București ne-a făcut să ne gîndim mereu la o evadare spre apă și umbră.

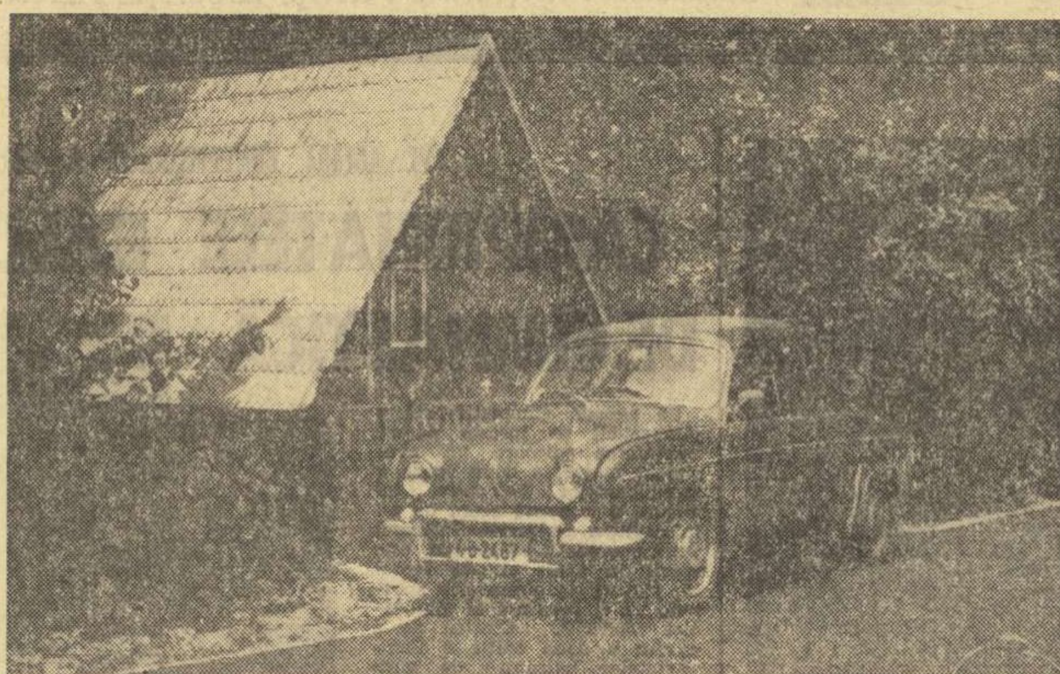
Amplasarea satului este deci fericită, iar apropierea de Capitală va face desigur ca el să nu aibă oaspeți numai sîmbătă seară. Prioritatea pe care automobiliștii — membri ai A.C.R. — o au la reținerea locurilor (prin filiala București) și scutirea de taxele de intrare în cadrul complexului și de taxe de parcare sînt avantaje care, de asemenea, vor fi apreciate.

În primele zile de funcționare, cîteva mici amănunte au lăsat de dorit (au lipsit coșurile pentru gunoaie la fiecare căsuță, condiție esențială pentru menținerea curățeniei), dar sîntem siguri că gospodarii I.H.R. Ambasador (proprietarii bazei) nu vor întîrzia să le înlăture.

Satul de vacanță este însă în ansamblu o reușită și primii lui oaspeți au fost încîntați.

Acest fapt ne îndeamnă să sugerăm A.C.R. să inițieze alte asemenea sate și în locurile de obicei frecventate de turiști, dar mai ales în locuri prin care automobiliștii nu prea ajung, fie că nu le cunosc, fie că nu au siguranța unui popas agreabil. Nu ne gîndim la investiții speciale, ci doar la o legătură cu organele locale care, pe alocuri, au început să încropească ceva, dar în zonele fără tradiție turistică ezită să pornească la fapte. Ne gîndim, de exemplu, la **Cheile Șohodolului** din preajma Tg. Jiului, sau la **Cascadele Putnei** din Vrancea, la **Cheile Polovraciului** sau la **Cetățuia lui Negru Vodă** de pe Valea superioară a Dîmboviței, la **Cheile Postăvarului**, sau la **Valea Cerbului** (spre Gura Dihamului). Desigur lista ar putea fi lungită pentru a oferi și automobiliștilor din Cluj, Baia Mare, Suceava etc. satul lor de vacanță. Ne oprim însă aici, pentru a lăsa loc faptelor, fiind siguri că A.C.R., după acest început promițător, va găsi modalități să meargă mai departe.

Gh. EPURAN

Una din căsuțele satului de vacanță — Snagov

Duminicile unui nesportiv

VACANȚĂ

În timp ce căldura excesivă topea asfaltul la București, la Piatra Neamț în respirația parfumată a munților apropiați și a colinelor coafate cu vegetație bogată, se odihneau o mulțime de sportivi. Unii în hotelul „Ceahlăul", de o mare frumusețe și modernitate, cu ascensoare fotoelectrice, mozaicuri impresionante și sălcii pletoase în curtea interioară, alții în niște cămine aerate, cu crengi verzi intrînd aproape pe ferestrele deschise. La hotel erau voleibalistele din diverse cluburi ale țării, prin cămine se aflau elevii iubitori de fotbal, musafiri ai Clubului sportiv nemțean. Orașul, care are parcuri și grădini minunate, se dovedea o gazdă de voioșie familială, unde oaspeții se simțeau reconfortați de peisajul natural și de arhitectura nouă a blocurilor înscrise cu gust în reperele turlelor și zidurilor cu caligrafie gotico-bizantină. Pe sub boltirile de crengi, cu efecte de clarobscur, pe care edilii orașului străvechi, travestit cu gust și pricepere în veșmîntul geometriilor utilitare, le protejează, și bine fac, sînt locuri destule pentru destindere și răcoare, prielnice meditației.

Fiindcă, în vacanță, sportivii au răgaz de a medita, prelucrînd fără grabă experiențele dobîndite peste an, pe teren și în viața de toate zilele. Le-am văzut pe voleibalistele voinice și înalte, dar articulate într-o grațioasă anatomie, torcîndu-și gîndurile, ca niște uriașe pisici blonde, în sunetele fonotecii lui Ali, cafegiul meloman transplantat cu arta filigenelor lui și cu pasiunea-i muzicală cu tot din fostul Adakaleh în Piatra Neamț. I-am văzut și pe micii fotbaliști în sala de spectacole a Consiliului județean al sindicatelor, urmărind concertele festivalului de muzică ușoară „Florile Ceahlăului". Și i-am văzut, pe unii ca și pe alții, plecînd uneori în excursii către munții dominați de Ceahlău, către Lacul Roșu și Bicaz, prin defileuri de ozon, răcoare și pitoresc măreț. Le-am admirat pasul vioi și buna dispoziție contagioasă, înțelegînd ce valoare are vacanța, schimbarea decorului, detașarea de preocupările cotidiene pentru noi toți.

Nu știam unde dispar, în cete, zi de zi, la ceasul de dimineață, cînd îmbrățișam orașul de la înălțimea etajului 11 al marelui hotel nou de sub Pietricica. Nu știam de unde se înapoiază după vreo două ceasuri, îmbujorați și înrourați de tinerețe. Am aflat, curînd, că ei se antrenează zilnic, chiar în vacanță fiind, pentru a nu-și primejdui privilegiile de agerime și sprinteneală cucerite, care se degradează lesne prin inactivitate.

Mi-a plăcut acest fel de vacanță activă a sportivilor poposiți la Piatra Neamț, fiindcă a te recrea și a-ți reîncărca rezervoarele de energie în concediu nu înseamnă cîtuși de puțin a abandona integral tot ceea ce urmărești peste an, de-a lungul unei vieți. Înseamnă doar a reduce intensitatea preocupărilor noastre și de a le asimila pe îndelete, cu încetinitorul, pentru ca tot ceea ce săvîrșim în lunile de muncă și efort să fie, în fine, mai bine înțeles.

George SBÂRCEA

PE POTECI NEMARCATE

VALEA PRAHOVEI — NECUNOSCUTĂ

O excursie în munții Baiului, de la Poiana Țapului la Azuga

Valea Prahovei, necunoscută? Această vale care cunoaște cele mai mari fluxuri turistice din Carpații noștri? Și totuși, așa este. Pentru că aceste fluxuri se îndreaptă în cvasi-totalitatea lor spre Bucegi, deci în dreapta văii în timp ce munții din stînga — ai Baiului — sînt mai vizitați doar la extremitatea lor nordică, lîngă Predeal, pe faimosul Clăbucet al Taurului; ceva mai puțin la Sinaia (scurta ascensiune la Piscul Cîinelui), iar în rest...

...În rest, așteaptă să-i descoperiți pornind pe poteci nemarcate de pe care veți avea, cînd ieșiți la creastă, o largă vedere panoramică spre Bucegi. Așadar, la drum!...

★

Drumul începe chiar din gara Poiana Țapului. Traversăm calea ferată, apoi Prahova și urcăm pe șoseaua locală, la dreapta. Urcăm pe firul unui vîlcel și ajungem la o șosea forestieră pe care mergem spre stînga cca 200 m, pînă la un izvor. De aici, urcăm prin pădure pe potecile care duc la creastă. După cca. o oră de la începutul drumului (cca. 20 min. din șosea) ajungem pe muchie unde intersectăm un drum de căruțe puțin umblat. Ceva mai sus și în dreapta, poteca ciobănească intră pe flancul sudic al muntelui traversînd o zonă cu izvorașe. După cca. 600 m răzbatem iar pe muchie într-o poiană unde potecile se ramifică. Urmăm spre est un hățaș de oi, direct pe creastă, care duce prin pădure apoi pe plai la vîrful cu baliză Zamura Mică (1 523 m), în cca. 15—20 min. Dacă înconjurăm acest pieptiș pe poteca mare, ajungem la cantonul pastoral Zamura, unde putem cere adăpost pe vreme rea. Timp de mers pînă aici: 2 ore.

De la canton, pe lîngă gardul pajiștei cu fînețe, urcăm spre culmea Zamura de unde se deschide larg priveliștea asupra Bucegilor și a văii Prahovei. Muchia pe care ne aflăm se îndreaptă domol spre est. Traversăm o mică șa, apoi începem un urcuș pe lîngă vîrfulețele acoperite cu iarbă. Mai sus, poteca se pierde în fire șterse. Noi traversăm poteca principală de culme ce duce de la nord la sud. Urcușul final, puțin mai obositor, se termină pe vîrful prelung al Zamurei (1 834 m). Timp de mers total: 3—3 ½ ore.

Continuarea acestui itinerar, de pe Zamura spre Azuga se face în direcția nord. Poteca ciobănească ne va duce pe culmea golașă, trecînd mai mult pe sub linia de maximă înălțime. Pe tot parcursul, priveliștea spre Caraiman și Coștila este magnifică.

După cca. 25 min. de mers (de la vf. Zamurei) urcăm puțin într-o mică șa care separă vf. Dutca (1 718 m) la vest și vf. Cazacul (1 757 m) la est. Culmea principală a Baiului se îndreaptă spre răsărit peste m. Cazacul, dar noi ne vom abate spre nord-est, pe lîngă vf. Duțca și vf. Urechia. Dincolo de vf. Urechia, pe o proeminență ierboasă, culmea se ramifică iarăși. Poteca noastră evită piciorul nordic al vf. Urechia și continuă să ne călăuzească spre nord-est, de această dată pe plaiul coborîtor al m. Șorica. La cota 1 506 m, lăsăm, în stînga, o culme secundată și coborîm pe plai, apoi prin poienițe, pînă la poalele muntelui (tot în direcția nord-est). Ajungem, astfel, în Azuga unde ia sfîrșit excursia noastră. Durata totală: 5 ½ — 6 ore.

N. POPESCU-PALTIN

În munții Baiului

● SELECȚIUNI ● SELECȚIUNI ● SELECȚIUNI ● SELECȚIUNI ●

AVALANȘĂ

LUI MIRCEA IVĂNESCU

Ce veseli domni, ce doamne moi
Stăteau la mesele-așezate
Unde venea ca un vulpoi
Aleea muntelui, din spate.

Cum nu vedeau, departe, sus,
Cum vedeam eu, pitit deoparte,
Un punct ce cobora, redus,
Către localul cu pancarte.

În ceața palidă: albuș
Cu viclenii de verde moale,
Venea în jetul lui de pluș,
Sufletul muntelui, la vale.

Închis-am ochii, să nu știu
Cînd a sosit, imens, la mese.
Plutea un zîmbet străveziu
Pe fețe-ntoarse, de prințese.

Leonid DIMOV
(„România literară")

DE LA VÎNĂTOARE

Cînd am pus arma să ochesc, deodată,
Un pui de căprioară rătăcit,
În loc să fugă, fără nici o teamă,
În goană către mine a venit.

Lătrau în urmă-i alergîndu-l cîinii,
Dar el fugind de glasul lor flămînd,
Mi-a alergat în brațele deschise
Ca un copil, cu ochii lăcrămînd.

Am pus de-o parte arma ucigașe
Și-am stat apoi asemeni ca doi frați.
Ningea încet, trozneau departe arme.
Și seara ne-a găsit îmbrățișați.

Virgil CARIANOPOL
(„România literară")

● SELECȚIUNI ● SELECȚIUNI ● SELECȚIUNI ● SELECȚIUNI ●

O NOUĂ CĂLĂUZĂ TURISTICĂ

„MUNȚII CIBIN—LOTRU"

Din marea grupă de munți care își ramifică înălțimile între Jiu și Olt, vastă zonă de drumeție încă puțin cunoscută față de frumusețile ei, doar munții Cibinului și Lotrului nu aveau un ghid detaliat.

Golul a fost împlinit cu una din ultimele lucrări apărute în colecția „Călăuza turistului" a editurii Stadion.

Autorii ei N. și C. Mujicicov au respectat tradiția colecției, după o prezentare generală a masivilor (sub toate aspectele) descriind cele 26 de trasee marcate ce străbat munții Lotrului și Cibinului, iar în final adăugînd și cîteva poteci nemarcate.

Descrierea traseelor este concisă și precisă, fiind luate ca repere elemente caracteristice ușor de recunoscut în teren, chiar de cei care debutează în drumeție. Schițele panoramice completează util textul.

Acest mod de descriere este, de altfel, principala calitate a ghidului, care trădează pe de o parte experiența de drumeți a autorilor, iar pe de altă parte minuțiozitatea cu care au lucrat.

Remarcăm ultimul capitol (Posibilități pentru o circulație auto și cicloturism) care astăzi, datorită bogatei rețele de drumuri forestiere, a devenit obligatoriu pentru toate ghidurile de munte și pe care autorii l-au prezentat foarte bine, însoțindu-l și cu o schiță-hartă proprie.

Cartografia (N. Mujicicov — V. Marinache), în general, reușită, face de data aceasta apel la tente de culoare pentru prezentarea reliefului. Aspectul general al hărților cîștigă, dar culmile sînt greu de ghicit, tiparul nereușind să redea suficient de clar nuanțele de sepia. Cu această rezervă, socotim ghidul „Munții Cibin—Lotru" o nouă reușită a editurii Stadion, care completează fericit colecția „Călăuza turistului". **(GH. E.)**.

O ILUSTRATĂ DIN PLOVDIV

Septuagenarul Nicolae Cliba merită cu prisosință epitetul de „neobosit". După Turul României efectuat anul trecut, pe bicicletă, a pornit acum o lună într-o nouă expediție solitară (și temerară), tot pe bicicletă, avînd ca obiectiv Bulgaria.

Poșta ne-a adus, mai întîi, o ilustrată policromă din Plovdiv în care ciclo-turistul din București ne anunța lapidar: „După 700 de kilometri mă simt bine și... calul meu la fel". Apoi, a sosit, din Burgas, o scrisoare mai amplă, în care N. Cliba ne vorbește admirativ despre frumusețile, realizările și multele dovezi de ospitalitate întîlnite în țara vecină.

CÎȘTIGĂTORII PREMIILOR CONCURSULUI „EL MUNDIAL '70"

Iată, în continuarea listei începută în numărul de ieri, numele celorlalți cîștigători ai premiilor oferite de ziarul nostru și A. S. Loto-Pronosport la concursul „El Mundial '70".

CÎTE UN SERVICIU DE CAFEA: Ioan Augustin Păcurar, din localitatea Mocrea, județul Arad, Octavian Pușcaș, din Ocna Mureș, județul Alba, **Liviu Lupu** din Timișoara, b-dul Lenin 9 A, **Iosef Moșei** din Cîmpia Turzii, str. Duzilor 1, și **Palita Bena** din Piatra Neamț, b-dul 1 Mai 5.

CÎTE UN APARAT DE FOTO „CENTIMA" ȘI 10 FILME: Costel Berescu din București, str. Bistra 16, blocul F3, **Constantin Nasie** din Iași, str. Dr. Savini 7, bloc R 1, **Nicolae M. Ioniță**, din Slobozia — Ialomița, str. Matei Basarab 29, **Gh. D. Stroe** din comuna Leordeni, județul Argeș, și **Anel Nistor**, din Galați, cartierul Mazepa, blocul G 2 ap. 123.

CÎTE UN ABONAMENT LA ZIARUL „SPORTUL" PE TIMP DE 1 AN: Constantin Bizinchi din București, Magistrala Nord-Sud 18, **Anatol Prisăcaru** din București, str. Hrisovului, vila nr. 5, **Paul Tacu** din București, str. Vigonii — bloc 10 sc. 1 apt. 23, **Leopold Cervinschi** din Bocșa-Română, str. Victoriei 25, și **Ileana Bărbat** din comuna Cirța, județul Sibiu.

CÎTE O SCRUMIERĂ ȘI UN PORTVIZIT: Ilie Spălnăcan din Turda, Aleea Libertății 8, **Vasile Grăjdeanu** din Pitești, str. Eremia Grigorescu 38, **Gavril Lungu** din comuna Poieni, județul Cluj, **Vasile Ilea** din București, str. Făurei 1, blocul P 11, **Mihai Koteles** din Oradea, str. Stadionului 9, **Petre Nicu** din Feldioara, str. Brașovului 1, **Ion Nedelcu** din Sinaia, str. Cumpătul 24, **Gheorghe Minculeți** din Ploiești, str. Romană 13, **Radu P. Damian** din comuna Vulturu, județul Vrancea, **Octavian Ginghină** din București, Calea Griviței 467, **Nicolae Toma** din Constanța, str. Mircea 121, **Ștefan D. Popescu** din Brăila, str. Roșiori 58, **Aurel Vasilică** din comuna Fulga de Jos, județul Prahova, **Antoaneta Weber** din Timișoara, b-dul Republicii 14, **Ion C. Nazare** din Roman, str. Anton Pann 7, blocul 14, **Aurel Setu** din București, str. Uranus 136, **Victor Balteș** din Ocna Sibiului, str. Pîrîul Sărat 16, **Codruț Iordache Darie** din București, str. Emancipării 15, **Gh. Ghica** din Vălenii de Munte, str. Anton Pann 3, și **Paul Tacu** din București, str. Vigonii 8.

CÎTE UN PIX CU PASTĂ: Vlad Ciulei din Oradea, Piața Victoriei 8, **Ștefan Kelemen** din Cluj, str. Prislop 4, **Anton Stamate** din București, str. Matei Ambrozie 5—7, blocul D2 A, **Gheorghe Parteca** din Constanța, b-dul Lenin 39 bis, și **Vasile Ilea** din București, str. Făurei 1, blocul P 11.

Cîștigătorii din București sînt invitați la redacția ziarului nostru, pentru a-și ridica personal premiile, începînd de luni 20 iulie, în str. Vasile Conta 16, etajul 4, camera 88.

Cîștigătorilor din provincie, premiile le vor fi trimise la adresele indicate.

Abonamentele la ziar vor fi făcute începînd cu trimestrul IV.1970 sau trimestrul I.1971 (cîștigătorii acestora sînt rugați să ne comunice, în cel mai scurt timp, care le este preferința).

LOGODIȚI CU ÎNALTUL

Cu un gest scurt rucsacurile au fost potrivite din mers. Coarda împletită colac era fixată de la umăr pînă la șold. Înșirați monom, urcau încet sprijinindu-se de piolet, într-o ordine de ei știută.

Străbăteau pădurea, tăcuți, cu un sentiment de pietate. De fiecare dată se întîmpla la fel. Ultima partidă din sezonul alpin de iarnă o făceau în Făgăraș, apoi se îndreptau spre casă. Dar ca un făcut: cînd trenul se apropia de Sinaia îi cuprindea o neliniște ciudată. Deodată unul dintre ei își lua lucrurile și ieșea pe culoar. Era un obicei de a-l urma. Un **trebuie** imperios îi îndemna să poposească măcar o noapte în Bucegi. Și așa, fără o vorbă, se pomeneau toți trei parteneri de coardă urcînd pe platou.

Respirau adînc, călcînd ușor, cu pas întins; aceeași deschidere ritmată și monotonă. Arome rășinoase îi amețeau, iar pajiștile de curînd înverzite îmbiau la odihnă. Nu aveau ce să-și spună sau aveau prea multe. Zilele de măreție de pe creasta înzăpezită a Făgărașului nu puteau fi comentate. Nimeni n-ar îndrăzni să descrie clipele de pericol, de mare intensitate și frumusețe glacială. Trebuie ceva mai presus de comparativul obișnuit.

Totuși, după fiecare etapă grea simțeau nevoia unei odihne. Și iată-i gustînd beția primăverii. Un tril ca un clopoțel de argint se auzi în apropiere. Cu gîturile întinse, arse de soare, așteptau răspunsul care n-a întîrziat să vină, de undeva, de-aiurea. Atunci, pentru prima oară, s-au privit zîmbitori.

Poteca se cățăra necruțătoare, dar nimeni nu se temea. Cu pași rari, sacadați, ca niște marionete puse în mișcare de un resort lăuntric, înaintau tăcuți.

Proptiți în piolete se odihneau sus pe platou privind peisajul ce-i înconjura.

— Oricîte creste vei parcurge, oriunde mergi, nu poți, nu trebuie să-ți închei excursia fără o raită pe aici.

— Într-adevăr, e odihnitor. Plimbare de plăcere.

După clipe de tăcere, cu privirea pierdută-n zare, al treilea șopti într-o doară:

— Spatzier, spatzier, dar uneori periculos!...

Și din nou la drum. Fiecare avea gîndul său. Nu obișnuiau să vorbească prea mult. Se înțelegeau din priviri și erau prieteni. Se înnoptase de-a binelea. Ca un far uriaș, luna arunca unde de lumină rece. Licuricii cerului scînteiau risipiți pe bolta necuprinsului. Feeria nopții începea. Între jnepenii ce se tîrau ca niște șerpi uriași bănuiau cabana. Au trecut pe lîngă ea fără să se oprească. Îi prinse o dorință de a merge fără țintă. Singurătatea nemărginită le dădea imbold. Tîrziu se odihneau în pragul cabanei. Babele, ciuperci uriașe, aruncau umbre piezișe.

— Mîine, o zi de încîntare.

— Coborîm?

— Da!

— Pe Bucșoiu?

— Ihîm!

Nici nu apucase să se lumineze și cei trei erau gata de drum. Același gest scurt a potrivit rucsacurile în spate. Cu pioletul în mînă, înșiruiți pe potecă, urcau în formația veche. Aerul tare și rece le biciuia fețele. Soarele își arunca razele călduroase pretutindeni. Zăpada sclipea orbitor. La Omul au schimbat primele cuvinte cu cel de acolo.

— Încep avalanșele. Soarele arde; pămîntul se încălzește; e timpul prudenței.

Cu același pas ușor și măsurat continuau coborîrea. O cornișă lucioasă le tăia drumul. Fără a se adresa nimănui, cineva a șoptit ca pentru sine:

— În fiecare an muntele își ia prada!

S-au privit în ochi cinstit așa cum numai ei știau.

— Superstiții.

— Poate!

Și tăcerea se așternu din nou. Călcau ușor, cu toate simțurile ascuțite, ca niște păsări ce intuiesc primejdia. Cel care mergea mereu în frunte îi opri și pe ceilalți. Clipe de încordare. Nimic! Era gata s-o pornească din nou. Dar, nu! Cu-n gest scurt și-a desfăcut coarda. Fără să-și miște picioarele, cu trupul răsucit, întinse frînghia celor doi. S-au legat în coardă. Nimeni n-a protestat. Nimeni n-a făcut o glumă. Își potriveau pasul în urma lăsată de cel din față. Nu vorbeau. Nu respirau decît în adîncul ființei lor. Soarele ardea necruțător. Vîntul se aninase undeva în perdeaua verde a brazilor. Nici păsările nu colindau hăurile. Tăcerea era zdrobitoare. Ceva trebuia să se petreacă. Încremenirea orbitoare a stîncilor înzăpezite te înfiora. Numai nervii bine struniți puteau rezista ispitei de a țipa, de a dezlănțui totul.

Cei trei făceau coborîrea cu multă grijă. Știau că nu-i o bagatelă. O clipă de neatenție ar fi adus catastrofa. Din nou tăcere: zăpadă și pași mari fixați cu hotărîre. Se apropiau. Vîrfurile brazilor se zăreau ca o mare de catarge. Pădurea. Acolo erau în siguranță. Bocancii grei călcau aceeași urmă, mereu aceeași, cu răbdare și precizie. După cîțiva pași, opriți brusc ca unul singur, cu urechile la pîndă, stăteau gata să prindă orice zgomot. Un susur abia perceptibil, dar continuu, se auzea. Se scrutau bănuitori. Nu înțelegeau. Să fie un izvoraș sub zăpadă? Sau... Ascultau încordați gata să se frîngă. Păreau statui înălțate între stînci. Susurul continua. Deodată, în tainica tăcere, un tunet rupse liniștea. Fără vrere au ridicat ochii spre cer; ocean liniștit. De sus, din vîrf, lunecau lin, blocuri uriașe de zăpadă.

— Pădurea, repede, pădurea!

Dar fără să clintească, priveau nedumeriți un punct negru ce sălta într-o fugă disperată. O ciută!

Sprintenă, își azvîrlea picioarele suple înainte; cu gîtul întins adulmeca primejdia. Gonea ca o umbră pe albul zăpezii. În acel moment, ei nu-și mai dădeau seama de pericol. Erau fascinați. Fuga în zig-zag a siluetei delicate era magnifică. Părea o vignetă în tuș conturată pe marea de nea. Totul a durat o fracțiune de secundă. Mase de zăpadă se dislocau alunecînd cu viteză amețitoare. Un zgomot asurzitor umplea valea. Trosnete și bubuituri. Zeci de cascade unite într-un concert nefast.

— Haidem!... și-au sărit de-o parte.

Unul singur a rămas pe loc. O vedea mică, o naiadă prinsă în capcană. Alerga speriată rotindu-se în cerc. Nemairăbdînd, s-a aruncat în clocotul rece al furtunii. A prins-o. Acoperită cu trupul său, o simțea aproape, caldă, palpitînd de emoție, lipindu-se de el. Apoi o durere ascuțită și nimic. Întinderea frînghiei i-a oprit pe cei doi. L-au zărit numai o clipă. Nori spulberați în văzduh adumbreau necuprinsul. Erau îngroziți. Așteptau tăcuți. Aceeași tăcere care-i însoțea pretutindeni era acum mohorîtă. Și din nou liniște. Coarda întinsă, acest fir al Ariadnei, era o călăuză sigură pînă la el. Cu capul numai omăt, zîmbea fericit.

— E cu mine!... Trofeu gingaș, tremurînd ca o trestie cu ochii-nrourați.

Emoția le-a tăiat graiul. Au vrut să-l ridice. În pulpa stîngă lîngă șold era înfipt pioletul. Cu dibăcie l-au scos. Sîngele țîșnea cu putere; o dată piciorul legat cu curele, a încetat. El nu simțea nimic. O privea fascinat așa cum vibra pe picioarele-i subțiri. Nu se temea. Știa ea ce s-a petrecut? Poate că da!

Acum erau patru în liniștea deplină a naturii. Clipe duse le măsurau tăria. Încet s-au ridicat. Plecau. Solitară, căta spre ei cu ochi umezi pătrunzători. Trupul îi era străbătut de fiori. Cu tresăriri ușoare își întindea lujerul firav al gîtului într-un duios rămas bun.

Așezat pe brațe îl coborau repede în pădure. Nimeni nu vorbea. La ultima cotitură s-au oprit. Simțeau că el voia s-o mai vadă. Era acolo. Vignetă în tuș pe marea înspumată. Încremenită, cu roua în priviri, statuie fragilă, semn al recunoștinței și melancoliei.

— Te voi revedea curînd!...

Și toți știau că așa va fi.

Tîrziu, în miezul toamnei, pe cărările Bucegilor, urcau în căutarea ei, trei prieteni logodiți cu depărtarea și înaltul.

Aurelia GHEORGHIU